

ИНСТИТУТ ЗА НАЦИОНАЛНА ИСТОРИЈА
СОВЕТ НА ОПШТИНА КИЧЕВО

≡ Д-Р ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ ≡
≡ - ЖИВОТ И ДЕЛО ≡

**ИНСТИТУТ ЗА НАЦИОНАЛНА ИСТОРИЈА
СОВЕТ НА ОПШТИНА КИЧЕВО**

**Д-Р ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ
- ЖИВОТ И ДЕЛО
(КИЧЕВО, 6 ДЕКЕМВРИ 1912 – СКОПЈЕ, 19 ЈУНИ 1980)**

СОДРЖИНА

Поздравна реч - Благоја ДЕСПОТОСКИ , градоначалник на општина Кичево.....	7
Поздравна реч - м-р Ѓорѓија САЈКОСКИ , претседател на Советот на општина Кичево	8
Д-р Симо МЛАДЕНОВСКИ ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ И НЕГОВОТО ВРЕМЕ..	11
Душан РИСТЕСКИ Д-Р ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНА – ЧОВЕКОТ ШТО ЈА ПОНЕСЕ РЕВОЛУЦИЈАТА ВО КИЧЕВО И КИЧЕВСКО И НЕГОВИОТ ПРИДОНЕС ВО СОЗДАВАЊЕТО НА МАКЕДОНСКАТА ДРЖАВА	33
Д-р Ѓорѓи ЧАКАРЈАНЕВСКИ Д-р ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ НИЗ СПОМЕНИТЕ НА НЕГОВИТЕ СОВРЕМЕНИЦИ, СОБОРЦИ	47
М-р Соња НИКОЛОВА КРИЗАТА ВО ПК И НЕЈЗИНОТО ВЛИЈАНИЕ ВРЗ ПАРТИСКИТЕ ОРГАНИЗАЦИИ ВО ЗАПАДНА МАКЕДОНИЈА (1941-1943)	69
Д-р Тодор ЧЕПРЕГАНОВ ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ - ШЕФ НА ЈУГОСЛОВЕНСКАТА ВОЕНА МИСИЈА ВО ФРАНКФУРТ (ГЕРМАНИЈА) (1945 – 1948)	85
Д-р Мишо НЕТКОВ НЕКОИ МОМЕНТИ ОД ЖИВОТОТ И ДЕЛОТО НА Д-Р ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ ВО СЕЌАВАЊАТА НА СОВРЕМЕНИЦИТЕ	97

М-р Александар СИМОНОВСКИ ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ НИЗ СЕЌАВАЊАТА НА НЕГОВАТА СЕСТРА ВАСИЛКА ПОЛЕЖИНОСКА - КАТАЛИНИЌ	104
М-р Марјан ИВАНОВСКИ ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНОСКИ ВО МАКЕДОНСКАТА ИСТОРИОГРАФИЈА	117
ПРИЛОЗИ	123

ВЛАДИМИР ПОЛЕЖИНООВСКИ - ШЕФ НА ЈУГОСЛОВЕНСКАТА ВОЕНА МИСИЈА ВО ФРАНКФУРТ
(ГЕРМАНИЈА)

(1945 – 1948)

Името на Владимир Полежина за македонската, како историска така и поширока јавност, во периодот на СФРЈ беше обвинена со велот на контроверзата. Во научните кругови, сосема оскудно, можеше да се слушне дека тоа е човекот кој стои зад пишаните документи на Првото заседание на АСНОМ, човек кој докторирал на Сорбона економски науки и кој во македонската историографија е маргинализиран само поради фактот што ја поддржал резолуцијата на Информбирото.

Нашата љубопитност да дознаеме нешто повеќе за неговиот живот и дејност покажа дека архивската документација е многу скромна, скоро и да не се споменува неговото име во објавените документи за ослободителната војна и револуцијата во Македонија.¹ Податоци за неговата дејност, нешто повеќе може да се пронајдат во Зборникот на документи за Кичево и Кичевско,² а и во необјавените материјали од научниот собир „Кичево и Кичевско во НОВ и револуцијата 1941 – 1944”³, каде неговите соборци говорат за неговата активност во текот на војната. За жал, Владимир Полежиноски нема оставено сеќавања за својот живот и својата активност. Единствен достапен материјал од кој може да се „извлече” и направи реконструкција за неговиот живот и активност е неговото досие настанато како резултат на обвинувањата за „непријателско делување на линија на ИБ, ширејќи непријателска пропаганда”. Во „оперативната документација” која е достапна за истражување, а се наоѓа во Државниот архив на република Македонија се наоѓаат материјали („запазувања, изјави, образложенија, изводи, автобиографија, карактеристика, извештаи, податоци и сл.) од неговото сослушување во УДБ на ФНРЈ, ИВР на Белград, КОС – ЈНА, УДБ на НРМ. Основното прашање, кое постојано ќе биде присутно пред научните работници истражувачи, е веродостојноста во дадените искажувања и пишани документи од сослушувањето од страна на надлежните органи на Владимир Полежиноски, ако се има предвид дека истите се земени под присила од надлежните органи. Но и покрај тоа што овој факт постојано ќе биде присутен, од она што го имаме како материјал може да се оформи слика за неговиот живот и активност, во текот на годините пред почетокот на Втората светска војна, во текот на војната и по неа.

Во прилогот се задржуваме на активноста на Полежиноски во Германија, кога ја извршува функцијата шеф на југословенската делегација во Франкфурт (Германија) по војната.

¹ Izvori za osloboditelna vojna i revolucija vo Makedonija 1941 – 1945, Tom I, Dokumenti na Komunisti~kata partija na Jugoslavija i Komunisti~kata partija na Makedonija 1941–1945, Kniga vtora, Dokumenti na Pokrainskiot komitet na Komunisti~kata partija na Jugoslavija za Makedonija i na Centralniot komitet na Komunisti~kata partija na Makedonija 25 noemvri 1942 – 3 noemvri 1943, Institut za nacionalna istorija, Skopje, dekemvri 1968.

²
³ Materijalite od nau~niot sobir „Ki~evo i Ki~evsko vo NOV i revolucijata 1941–1944” se deponirani vo dokumentarnoto oddelenie „d-r Velimir Brezoski” pri Institutot za nacionalna istorija.

* *

*

Во Главниот Штаб на Народноослободителната војска и партизанските одреди на Македонија, Владимир Полежиноски престојувал сè до 8 ноември 1944 година кога бил повикан да замине за Белград во Втора управа. Потоа, Управата го препраќа во Франција како шеф на југословенската воена мисија со седиште во Париз (Марсеј) каде престојувал од март до септември 1945 година. За време на својот престој бил стациониран кај воената мисија на Соединетите Американски Држави и француските воени власти. Основната причина поради која бил испратен во оваа мисија било неговото познавање на францускиот јазик.

Во Франција се задржува до септември 1945 година, кога по налог на Националниот комитет на ослободувањето на Југославија, заминува во Германија во градот Франкфурт (останува до 1948) исто така како член на воената мисија при американската воена зона.

Југословенската воена делегација во Американската воена зона во Германија била формирана, како што стои во неговото досие во почетокот на 1946 година, како составен дел на Воената мисија за Германија. Таа била составена од штаб, репатрициона, реституциона и репарациона секција. А како самостоен орган функционирала Комисијата за барање на воените злосторници.

Како шеф на Воената делегација, д-р Владимир Полежина, ја координирал работата на сите секции, како внатрешно, така и во однос на американските власти. Со своите интервенции во поедини случаи, настојувал нивната работа да се одвива нормално. Најмногу бил ангажиран на линијата репатријација, бидејќи тој дел бил најосетлив и често предизвикувал судири и несогласувања со американските органи.

Во воената делегација со него работеле повеќе лица, кои пред сè имале обавештањи (разузнавачки) задачи. Негов помошник бил Вилко Кун, мајор, кој официјално, бил задолжен да се грижи за возниот автомобилски парк, а добивал и некои конкретни работи од Полежина. Во суштина бил обавештаец, а со работата ја прикривал својата активност. Работните задачи ги извршувал совесно и со Полежина имал одлична соработка. Бидејќи најголемиот број информации се добивале за време на приемиите, Кун постојано бил присутен на истите, а понекогаш и заедно со Полежиноски. Како обавештаец, и одговорен за обавештањата служба во мисијата, присуствувал на приемиите каде било потребно. Почитувајќи го како одговорен за мисијата, Кун уште при пристигнувањето на Полежиноски, го известил за неговата улога во мисијата.

Имајќи ја предвид психолошката состојба во која се наоѓале преставниците на идеолошко спротиставените страни, онаа на западните демократии и на приврзаниците на СССР, сигурно дека недовербата била присутна на двете страни. Во основа секој настојувал да врбува соработници како би можеле да се добиваат информации од прва рака. Сигурно дека во мисијата поголемиот дел од оние кои биле вработени биле луѓе на УДБ-а. Но несомнено дека сите тие биле прикриени и секој можел да се сомнева во секого. Соработката меѓу Кун и Полежиновски се одвивала коректно сè до моментот кога Полежиноски бил шокиран од веста која му ја соопштил Кун. Имено, во еден момент, Кун во разговор со Полежиновски, побарал неговата жена повеќе да се ангажира за работите за кои е пратена, отколку да седи и да му ги куца материјалите кои и ги давал нејзиниот сопруг. Полежиноски бил непријатно изненаден од гестот и храброста на Кун да се меша во неговиот

приватниот живот. Но наредната вест на Кун, кој сосем спокојно му соопштил дека неговата сопруга има потпишана обврска да работи за УДБ-а, го фрапирала Полежиноски. За таквата улога на својата сопруга Полежиновски незнаел ништо. Кун во разговор со Полежиноски настојувал г-ѓа Полежиноска многу повеќе да се ангажира на линијата како обавештаец. Во разговорот, Кун бил до толку дрзок што му кажал на Полежиноски дека „таа му припаѓала на него” т.е. била негов човек, кој требало да си ја врши својата задача за која била испратена. Со цел да ја заштити, Полежиноски се спротивставил на таквите настојувања на Кун, со образложение дека неговата сопруга е бремена, и во таков случај најдобра солуција е таа да се ангажира околу куцањето на неговите материјали, истакнувајќи дека во спротивно неговата работа би трпела. Во својот исказ даден на иследниците, Кун посебно ја нагласува оваа епизода од нивната активност во Германија.

Од посебен интерес за дефинирање на ликот и карактерот на Полежиноски и неговата активност во Германија, е прашањето како Полежиноски реагирал во однос на Резолуцијата на Информбирото, имајќи го во предвид фактот дека во мисијата главна задача била, секој секого да надгледува и шпијунира, за сè она што се случува во време на Резолуцијата на Информбирото во југословенската воена мисија.

Првата информација која пристигнала во мисијата била веста за апсењето на Андрија Хебранг и Сретен Жујовиќ. Сигурно дека изненадувањето било големо, бидејќи се работело за апсење на двајца истакнати, предвоени комунисти и блиски соработници на Јосип Броз Тито. Далеку од земјата, без доволно информации за она што се случува во односите меѓу СФР Југославија и СССР, можело само да се шпекулира, во однос на тоа, дека нешто големо и неизвесно се случува во меѓусебните односи.

Во дадената ситуација, сите станале далеку по претпазливи во однос на она каков став ќе заземат. Биле свесни дека секој секого набљудува и дека истото подоцна, може да биде искористено против него. Тоа најдобро го илустрира Полежиноски, кога за време на еден утрински појадок, еден од членовите на мисијата му пружил американски весник и го запрашал дали знае за најновите настани. Полежиноски одговорил дека незнае. Откако го прочитал текстот истакнал дека тоа што се случува во односите меѓу двете партии „е страшна работа”. Истиот ден слушале емисија на радио Белград за историјатот на судирот меѓу КПЈ и ЦК на СКП(б). После емисијата, во меѓусебна комуникација и разговор, дошло до размена на мислењата. Кун меѓу другото истакнал, дека „должноста ни налага да бидеме на страната на нашата партија, нашиот ЦК и нашата земја без разлика на авторитетот на СКП(б) и Сталин”, а од своја страна Полежиноски се надоврзал, дека „не е баш така и лесно да се премине преку тој авторитет”, мислејќи на авторитетот на Сталин. Неговиот став бил подржан и од Урсиќ, член на мисијата, кој истакнал дека е „навистина тешко да се премине преку тој авторитет и дека Резолуцијата на ИБ ја донеле луѓе кои сепак нешто, ако не се, знаат за нашата земја”. Ваквите изјави подоцна ќе бидат користени за меѓусебно обвинување на сите членови, кои биле дел од мисијата, а биле испитувани од иследниците на УДБ-а.

Но особено голема дискусија во однос на Резолуцијата на ИБ и одговорот на ЦК КПЈ се развила кога во мисијата пристигнал материјалот за целиот тек на настаните. Материјалот бил разгледан на партиски состанок. За време на читањето, како што истакнува Полежиновски, „паѓале разни забелешки” од негова страна и од страната на другите. Урсиќ уште тогаш се колебал. Се договориле материјалот да го разработат на состанок на сите офицери, и на состанокот да нема различни мислења меѓу Кун, Урсиќ и Полежиноски, како не би се создала конфузна ситуација и истата би предизвикала депресија кај офицерите. Така и се случило. Состанокот, според

изјавите на Полежиноски поминал мирно. Но офицерите, како што забележал Полежиноски, зборувале возбудено дека „овој судир е тешка работа“. Сите го подржале ставот на ЦК, но и претпоставувале дека во иднина „овој судир веројатно ќе се исправи, кој бил резултат на погрешните информации кои ги добиле преставниците на СССР и ИБ“.

Од своја страна, Полежиновски често пати пред членовите на мисијата, укажувал на поедини делови од германскиот печат кои во своите статии пишувале разни верзии за судирот. Ваквото однесување, најверојатно му паднало в очи на Кун, па во една пригода Кун обраќајќи се кон Полежиноски запрашал: „па зар можеш да му веруваш на буржоаскиот печат“. На тоа Полежиноски одговорил: „донекаде треба да се верува и на него иако тој настојува да ја замати водата и да извлече што повеќе корист за себе од овој судир“. Во еден друг разговор меѓу Кун и Полежиноски, во врска со судирот, Кун го предупредил дека не треба да зборува многу за судирот пред останатите, како не би создавал депресија и на крајот, според зборовите на Полежиноски, Кун додал „Ти си сигурно пообразован човек од мене, но затоа јас имам повеќе искуство во овие работи, имено, не е безопасно да се плеткаш во вакви судири“. Полежиноски од своја страна не ги негирал неговите тврдења и молчел.

Како што може да се заклучи од изјавите на Полежиновски, тој изразува голема колебливост во однос на судирот и обвинувањата од страна на СКП(б) кон КПЈ и неуспевал најдобро да се снајде во конкретната ситуација. Па затоа, во еден момент му се обратил на Кун и му соопштил, дека сака да се врати во земјата и да се посвети на својата образовно-научна работа. Ова дополнително потврдува за психолошкиот притисокот кој го чувствувал Полежиноски.

Југословенската воена мисија одржувала и контакти и со советската воена мисија. Од она што постои како информација во досието на Полежиноски не може да се направи некоја поопстојна реконструкција, бидејќи тој во повеќе наврати при давањето на изјавите пишува дека не се сеќава на деталите. Неговите искажувања се воопштени.

Според неговите изјави може да се заклучи следново:

- односите меѓу југословенската воена делегација и советските воени преставништва како што биле мисијата за репатријација и воената мисија биле ретки,
- на разните приеми кои ги приредувале Американците, како што истакнува Полежиноски, во провинциите „може некои офицери да се среќавале со Руските“
- во Франкфурт обично тој присуствувал на приеми, бидејќи таму ги повикувале пред сè шефовите на мисиите. Вообичаено, одел на приеми во Советската мисија по повод денот на Октомвриската револуција и денот на Црвената армија, но се сеќавал само на приемот на генералот Давидов по повод денот на Октомвриската револуција во 1945 и приемот на потполковникот Руненко во почетокот на 1947 година во врска со денот на Црвената армија или по повод неговото доаѓање.

Во почетокот на 1946 година бил на концерт на чешка уметничка екипа на бегалци во американскиот дел. По завршувањето на концертот еден американски офицер ја повикал групата кај себе, а и сите присутни. Меѓу присутните, бил повикан и Полежиноски. Групата уметници имала точка во која се исмејувале Русите. Една од уметничките во тој момент му се обратила на Полежиноски со зборовите „дека се надева дека сето тоа

нема да го кажам на Русите⁷. Полежиноски од своја страна само се насмеал. Меѓутоа, само неколку дена по настанот, Полежина заминал кај Давидов, во зградата на репатријационата мисија и притоа, му го соопштил чинот на исмејување на Русите. Давидов му рекол да ги извести југословенските одговорни органи.

- за време на еден прием во замокот Кроненберг во околината на Франкфурт бил повикан од помошникот на шефот на руската репатриционата мисија да го префрлат со кола. По патот разговарале во однос на тоа какви се Југословените. Советскиот офицер истакнал дека Југословените се разликуваат од Полјаците и дека тој ќе се заземе да организира средба меѓу југословенските и полските офицери. Подоцна, во јули месец, била организирана таква средба, но Полежиноски не се сеќава за што се разговарало.

Во врска со Резолуцијата на ИБ, како што истакнавме, Полежиноски бил „возбуден и во депресија. Ја барав вистината и дојдов на идеја да го слушнам и рускиот преставник“. Сметал дека поради тоа мора да посети Руненко како свој колега по ранг. Неговото заминување кај Руненко било во првата половина на август 1948 година. За таа цел се облекол во цивилно одело со цел да не биде забележан и отишол во советската мисија за репатријација. При заминувањето не се јавил на никого од југословенската делегација од причини што бил на мислење дека средбата во советската мисија може дополнително да му создаде проблеми. Се упатил пешки во седиштето на мисијата за репатријација која не била далеку од неговиот стан. При средбата Руненко го прашал „како е и што има ново?“ Полежиноски му одговорил дека има доста крупни работи и му рекол: „ете постои судир меѓу нашата партија и СКП (б) помеѓу нашата и вашата земја“. Руненко климнал со главата и се согласил дека работата е озбилна. Полежиноски се изјаснил дека овде е дојден за да слушне повеќе за судирот од Руненко. Разговорот се водел меѓу Руненко, Полежиноски и уште еден руски офицер. Руненко, со цел што попластично да го запознае својот југословенски колега со причините за настанатиот судир, а за да остави и впечаток донел руски весници „Правда“ и „Известија“. Му ги посочил статиите од весниците во однос на настанатиот судир и на крајот го прочитал заклучокот дека „должност на секој револуционер комуниста е да го натераат своето раководство да се врати во заедницата на Компартијата или да се сруши“. Кога Руненко завршил со читањето Полежиноски, под импресија на она што го слушнал, истакнал дека „јас верувам у СКП (б) и Сталин и тие се за мене големи и авторитети бидејќи раководеле со октомвриската револуција“. Потоа продолжува „раководството на СКП (б) е на многу поголемо теоретско ниво отколку раководството на КПЈ“. Но додал „не треба да се потценува ниту раководството на КПЈ кое исто така има авторитет кај народот, бидејќи раководело со ослободителната борба и револуцијата“. Руненко, од своја страна само го гледал и му одобрувал за она што го зборувал. Донекаде разочаран, Полежиноски во еден момен ќе истакне „јас мислев дека сме ви најблиски, а еве сега одиме на Запад“. Потоа, во текот на разговорот, Руненко го прашал „како офицерите ја примиле резолуцијата?“. На тоа Полежиновски одговорил дека тие, како во зоната така и во Берлин биле многу возбудени и депремирани и жалат за судирот, но дека добро се држат и се на страната на КПЈ. Му кажал дека најладнокрвно се држи преставникот на УДБ-а кој му бил помошник, но ако дојде до некоја промена во однесувањето на Кун ќе го извести Руненко. Полежиноски во разговорот го истакнал и тоа дека и Кун знаел за неговото колебање, па спрема тоа и „војната мисија и владата знаат“. Во својата искреност, пред советскиот офицер Руненко, ќе нагласи дека тој не е војник⁴ и се чувствува за цивил, дека е „правник-економиста“ и дека заслугата за таа

⁴ Vojni-kiot ~in mu bil daden neposredno pred da zamine vo misijata vo Francija.

функција е само поради образовнието и познавањето на јазикот. Исто така нагласил дека се занимава во мисијата со некои воени работи за кои и самиот нема способности и работи како лаик.

Пред Руненко, Полежиноски почнал да ја разоткрива и мрежата на работа на југословенската воена мисија. Во разговорите соопштил, дека во Германија имаат мрежа на соработници од некои Германци во градовите: Франкфурт, Манхајм, Нирнберг и Минхен. Но како што истакнува Полежиноски, не му ги издал имињата на лицата, бидејќи не ги знаел. Понатаму во разговорот ќе каже, дека во Македонија играл и одредена политичка улога т.е. дека бил пратеник на АСНОМ и АВНОЈ како и втор секретар на Президиумот на АСНОМ. Како таков во Македонија има извесен авторитет, има познаници и пријатели па дури и на факултетот во Белград. Пред Руненко истакнал дека е сигурен за одреден број од професорите на белградскиот факултет кои веќе се изјасниле за резолуцијата на ИБ. Зборувал за Македонија и нејзината традиционална љубов спрема Русија од која чекала спас, а особено спрема СССР, како што истакнал Полежина дека и „денеска постои уште голема љубов спрема СССР кај повеќето од македонскиот народ”. Во тој контекст вели, Македонија отсекогаш била јаболко на раздорот меѓу балканските држави, и дека по војната и самите комунистички партии тешко се сложувале во однос на македонското прашање. Според него единствено и вистинско решение било обединета и рамноправна Македонија со останатите балкански држави. Во однос на идејата за јужнословенска и балканска федерација истакнал дека тие не биле актуелни имајќи предвид дека „Правда” го опоменила Димитров⁵. Тој истакнал дека „сигурно еден ден Македонија ќе се ослободи и обедини со помош на СССР...имајќи ја предвид денешната состојба”, Полежиновски, истакнал „дека е подобро привремено да се обедината бугарска и југословенска Македонија во рамките на Бугарија и поради сличноста на јазикот. За Егејска Македонија истакнал дека е невозможно да се одвои од Грција поради отпорот на кој би се наишло кај другите сили”.

При разговорот Полежиноски истакнал дека не треба да се потценува „денешната влада како и КПЈ. Денешната влада на чело со Тито не е обична влада која лесно се менува како некоја друга влада, туку дека е влада која е произлезена од НОБ со која раководела КПЈ”. Од своја страна Полежиноски се согласил со потполковникот Руненко дека „здравите сили во Југославија треба да водат борба против денешниот режим како и за враќањето на КПЈ во фамилијата на останатите ком-партии”. Полежиновски при тоа, како што стои во неговото досие, изјавил дека го сака СССР како и дека целата негова фамилија е за СССР и ќе му остане верен бидејќи тој претставува база за изградба на социјализмот во светот.

Кога зборувал за своето образование, Полежина нагласил дека завршил правен факултет во Париз и додал дека би сакал да помине низ школата на Ленин каде можел многу повеќе да научи.

Во разговорот со Руненко, Полежиноски посебно нагласил дека имал желба да замине на отсуство и да се врати во земјата. Во врска со тоа му рекол на Руненко дека „кога би бил сам јас би останал тука, но се плашам од репресалиите спрема моите”, додавајќи дека дури и во земјата може да се води борба. Исто така нагласил

⁵ Konspirativnosta so koja se odvivala aktivnosta okolu sklu-uvaweto na jugoslovnsko-bugarskiot dogovor za prijatelstvo i neobjavuvaweto na Rezolucijata od X Plenum na SK BRP (k), bile vo sprotivnost so sovtskite imperijalisti~ki aspiraciji kon Jugoslavija i Bugarija. Ча{ata se prelila koga preku sredstvata za javno informirawe Sovetite se informirale deka za vreme na potpi{uvaweto na bugarsko-romanskiot dogovor G. Dimitrov ja obelodenil idejata za formirawe na federacija na pogolem broj zemji. So cel da se uka`e na neprifatlivosta na ideite iska`ani vo intervjuto na Dimitrov, prvo reagiral partiskiот vsnik „Pravda” na 28 januari 1948 godina naglasuvaj}i deka tie „nemale potreba za nekoja somnitelna i ve{ta~ka federacija ili konfederacija, nitu za carinska unija, tuku da ja zajaknat i odbranat svojata nezavisnost i suverenitet mobiliziraj}i i organiziraj}i gi svoite narodno demokratski sili, kako {to toa bilo pravilno izlo`eno vo poznatata deklaracija na devette komunisti~ki partii”. Deklracijata na Informbiroto bila za prv pat bila upotrebena za osuda na politikata koja ne odela vo prilog na „centarot za rakovodewe”.

дека имал намера да се демобилизира и да започне да се занимава со просветно-научна работа. Но ако не успее во тоа и ако случајно го вратат назад тогаш ќе останел во Германија. Но и самиот бил свесен, дека по се она што го дискутирал во однос на Резолуцијата на ИБ пред членовите на мисијата дека ќе му биде дозволено да се врати во Германија. Во таа прилика посебно нагласил дека „во овој случај јас со пријателите ќе работам за СССР. И добро би било да примам некои директиви од СССР“. На тоа Руненко одговорил дека во Белград постоела советска амбасада, а Полежиновски на тоа додал дека сигурно веќе луѓето за кои мислел дека не се согласуваат со раководството на КПЈ воспоставиле некоја врска со советската амбасада, а доколку сеуште не е воспоставена сигурно ќе се најде начин истата да се воспостави. Советскиот претставник Руненко одговорил дека би било подобро теренот да се припрема во советската амбасада. Таквата сугестија била прифатена. Во таа насока Полежиновски го замолил Руненко да ги извести советските претставници дека постои една таква група во Белград која исто така има луѓе и на правниот факултет. На крајот Руненко му сугерирал да биде внимателен. Состанокот траел околу два часа. Бил префрлен со кола од советската мисија и побарал да биде оставен стотина метри пред куќата за да не биде забележан.

По враќањето во земјата во 1948 до 1950 година во однос на ИБ во Југославија разговарал со Борис Груевски, Симо Дохчевич, Нада Плавева, Емануел Чучков, Лазар Соколов, а за водење борба против КПЈ сметал на Киро Глигоров, Петар Пирузе, Мино Богданов, Борис Алексоски, Борис Груевски, Лазар Мојсов.

За подржување на Резолуцијата на ИБ и обвинувањата од страна на членовите на мисијата на 14 април 1953 година Советот за прекршоци на Народна Република Хрватска при Државниот секретаријат на внатрешни работи донесува решение дека „Полежина Владимир непријателски делувал на линијата на ИБ, ширејќи непријателска пропаганда“. За тоа е осуден и испратен на издржување на казната во „претпријатие Мермер“ во траење од една година.